

Til *socialministeren* (10/8 83) af:

Grethe Lyngs (CD):

»Vil ministeren overveje familiepleje af ældre, der venter på plejehjemsplads, og eventuelt udvide hjemmeplejen af ældre til familiepleje?«

Begrundelse

Af især menneskelige, men også af økonomiske grunde mener spørgeren, at familiepleje for ældre kunne indføres på linje med familiepleje for børn og unge.

Der er lange ventelister på plejehjemspladser, og denne ventetid – ofte 4–5 måneder – tilbringer nogle ældre på sygehusgange.

Interessen for plejeuddannelse er stor, og denne uddannelse kunne så bruges til familiepleje af de ældre mennesker, der helst vil bo i et familieforhold.

Spørgeren mener, der må være valgmuligheder også for den ældre generation.

Besvarelse (22/8 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Der er allerede i den gældende lovgivning mulighed for at yde støtte til ældre i eget hjem, først og fremmest ved hjælp til de praktiske opgaver i form af varig hjemmehjælp.

I nogle kommuner praktiseres en ordning, hvorefter der i særlige tilfælde kan ske ansættelse af »familiehjemmehjælpere«, der varetager opgaven som hjemmehjælper for en bestemt person, som de er i familie med og bor sammen med eller i nærheden af.

Der kan tillige ydes hjælp til indretning af boligen, således at den bliver mere egnet for den ældre at færdes i, ligesom der vil kunne ydes forskellige hjælpemidler, bl.a. til at lette den daglige tilværelse i hjemmet.

Målsætningen er at give de ældre mulighed for at kunne blive længst muligt i eget hjem, og som følge heraf bliver et plejehjemsophold først aktuelt, når pågældende ikke kan klare sig i hjemmet med bistand i form af hjemmehjælp, hjemmesygepleje, boligindretning, hjælpemidler, madudbringning m.v. og pågældende heller ikke kan klare sig i beskyttet bolig.

Ældre mennesker, som ligger på sygehus, og som er visiteret til en plejehjemsplads, må i almindelighed antages at have et så stort

plejebæhov, at dette vanskeligt kan opfyldes i en familiepleje.

Det må for det første kræves, at der i det pågældende hjem døgnet rundt er et menneske til stede, som kan træde til med bistand, og som følgelig må have et plejevederlag som kompensation for den manglende adgang til indtjening uden for hjemmet. Men herudover må det antages, at der må ydes en omfattende støtte fra hjemmehjælp og hjemmesygepleje, og at hjemmet må forsynes med en række faciliteter i form af hjælpemidler, vaskeservice m.v.

Hvis det – som antaget i begrundelsen for spørgsmålet – er en forudsætning for at pleje et enkelt menneske, at den pågældende har gennemgået en plejeuddannelse, bidrager dette i øvrigt til et økonomisk slutresultat, der må formodes at ligge tæt på det udgiftsmæssige niveau for pasning i en hensigtsmæssig ældreinstitution.

Jeg mener derfor, at man i første række må stræbe mod udvikling af nye boligformer for ældre med adgang til kollektivfaciliteter i takt med voksende plejebæhov, hvilket den nye forsøgsbestemmelse i bistanndslovens § 138 b giver basis for.

Spm. nr. S 1531

(Bortfaldet, se nedenfor sp. nr. 13399):

Spm. nr. S 1532

Til *indenrigsministeren* (10/8 83) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Hvor mange offentligt ansatte er der i gennemsnit pr. 1.000 indbyggere i Brande, Åskov, Holmsland, Blåbjerg, Løgumkloster, Thyborøn–Harboør, Thyholm og Løkken–Vrå kommuner, og hvor mange offentligt ansatte er der i gennemsnit pr. 1.000 indbyggere i Birkerød, Ballerup, Albertslund, Brøndby, Farum, Frederiksberg, Gentofte, Gladsaxe, Glostrup, Greve, Hvidovre, Høj-Tåstrup, Hørsholm, Lyngby–Tårnbæk og Rødovre kommuner?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet, fordi borgmesteren i Brøndby kommune bliver ved med at postulere, at Københavns omegnskommuner beta-